



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2207/2019
05.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Мишковић, адвокат из ..., против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3209/2018 од 11.05.2018. године, у седници од 05.06.2019. године донео је

РЕШЕЊЕ

I НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3209/2018 од 11.05.2018. године, као изузетно дозвољеној.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3209/2018 од 11.05.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 236/17 од 20.02.2018. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и тужени је обавезан да му накнади штету због неисплаћених пензија за период од 01.12.2013. године до 14.12.2015. године, износе наведене овим делом изреке са законском затезном каматом на појединачне месечне износе од доспелости до исплате. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезе да му накнади штету због неисплаћених пензија за период од 01.03.1999. године до 30.11.2013. године са припадајућом законском затезном каматом. Ставом трећим изреке одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда. Ставом четвртим изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 144.600,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3209/2018 од 11.05.2018. године, ставом првим изреке одбијене су жалбе парничних странака и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом и у делу става четвртог изреке којим је тужени обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 144.600,00 динара. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става четвртог изреке, тако што је тужени обавезан да на досуђени износ парничних трошкова исплати законску затезну камату почев од

пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14). Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. Нижестепене пресуде донете су у складу са правним становиштем Врховног касационог суда да право на пензију представља имовину и то право не застарева, али потраживање месечних износа пензије су новчано потраживање и застаревају за три године од доспелости сваког појединачног износа, у смислу члана 372 Закона о облигационим односима. Рок застарелости од три године примењује се и у случају да је захтев за исплату пензије заснован на члану 172 Закона о облигационим односима, у смислу члана 376 тог закона, па нема места примени општег рока застарелости потраживања од 10 година, како се то ревизијом неосновано истиче, јер је чланом 371 ЗОО прописано да се општи рок застарелости примењује само на она потраживања за која законом није одређен неки други рок застарелости. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужбом од 06.01.2017. тужилац је тражио исплату износа од 4.020.000,00 динара са припадајућом законском затезном каматом. Поднеском од 21.12.2017. године тужбени захтев је смањен на износ од 2.746.238,28 динара, који је као вредност предмета спора унет у увод првостепене пресуде.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

С обзиром да вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић